

Aranyalma a „Fa ágá“-ról

2008. június 27-29. közt Gödöllőn részesei voltunk a Kárpát-medencei magyar népmesemondók, népzeneészek és népi kézművesek IV. fesztiváljának. Egy olyan rendezvénynek, ahol határon innen és határon túlról érkező magyarok mutatták meg, mi is az a magyar néphagyományok iránti tisztelet, alázat. Érkeztek résztvevők Moldvából, Vajdaságból, Felvidékről, Erdélyből, Kárpátaljaból, hazai falvakból, városokból egyaránt.

A három napos rendezvény szellemiségét nehéz szavakba önteni. Gödöllő az együvé tartozás helyszíne volt, ahová nem versenyezni jöttek a magyarok magyarokkal a népi kultúra egyetlen területén sem. Mindannyian egy dolgot tartottunk szem előtt, kimondva, kimondatlanul: a magyar népi kultúra megőrzése az, amiért együtt vagyunk. Valami hihetetlen tisztelet és védelem ölelte körül a „produkciókat“, és valami hihetetlen félelem is: ha nem vigyázunk, rá elveszítjük.

Aranyalma a „Fa ágá“-ról

(Folytatás a 2. oldalról)

A fesztivál zárásaként a résztvevők elmondhatták tapasztalataikat, érzéseiket: kinek mit adott a rendezvény. Hihetetlen, de igaz, kivétel nélkül mindenkinek volt miről szólnia, mindenkinek volt valami a szívében, a lelkében, amit szeretett volna megosztani másokkal is.

Talán pontosabb kifejezés a megajándékozni, mert ajándék volt minden mondat, minden szó ezen a vasárnap délelőtti „mesemisén“. Olyan lelki táplálék, ami soha nem fogy el, sőt szétosztva szaporodik, mert szeretetből van.

Erre az alkalomra jelent meg dr. Győri-Nagy Sándor kultúrokológus „Fa ága rügyével. Életjelek és mai örökítési formák a magyar kultúrában“ című könyve is.

Szívből ajánlom mindenkinek, „táplálkozzon“ belőle.

Nem a véletlennek köszönhető, hogy ebben az időpontban Gödöllőn ünnepeltük a „Magyar Szabadság Napját“. Ez alkalomra és Hunyadi Mátyás királlyá választásának 550. évfordulójára Koltay Gábor rendezésében „Egy ország halt vele“ címmel zenés történelmi játékot láthatunk a királyi kastély parkjában, a Szabadság Életfája alatt. Nem véletlenül volt része a gödöllői rendezvénysorozatnak a „Magyar Polgármesterek Világtalálkozója“ sem. A szervezők, és akik ott voltunk, mindannyian tudtuk, mekkora szüksége van ma a kultúrának a szabadságra és az önkormányzott helyi közösségekre.

Budapestten ezzel egyidejűleg már tartott a „Magyar Kézművészet 2008“ c. kiállítás. Ezen Kiskunmajsáról nyolc alkotó munkája szerepel, melyeket a Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus valamint a Hagyományok Háza Népi Iparművészeti Osztálya er-

Felbecsülhetetlen értéke volt a rendezvénynek a „Fa ága rügyével“ szellem, ami nem jelentett mást, minthogy mindenki valaki gyermeke, valaki unokája. A hagyományok természetes úton így tarthatók életben, a népi kismesterségek, népdalok, népzene és népmese, apáról fiúra szállnak. Nem könyvekből tanulhatók és sajtóíthatók el ezek a tudományok olyan szinten, ahogyan ott Gödöllőn megjelentek. Apa a fiával zenélt, nagymama az unokáival dalolt, anya a fiával mesélt, és hasonló „felállások“ további változatokban.

Bármennyire is „szentimentálisnak“ tűnik, bármennyire is „túlérzékenynek“ tűnhetünk a hagyományok tisztelete iránt, valóban lélekmelengető és felemelő boldogság volt átélni a Gödöllőn történeteket. Ragyogtak az unokák szemei, mikor nagymamájukkal együtt énekeltek. Nem akárhogyan: megőrizve a dallamokat, szöveget és talán a legfontosabbat, nyelvjárásukat is. Mert ez nekik, a trianoni ha-

re az alkalomra felkért szakértőiből álló zsűri minősített. A kiállítás június 21. és július 27. között látható a Vajdahunyad-várban, a Magyar Mezőgazdasági Múzeum földszinti kiállítóterében.

Mielőtt köszönetem fejezném ki mindazoknak, akik nélkül nem jöhetett volna létre a „Fa ága rügyével“ fesztivál, Zrínyi Miklós írásával zárom beszámolómat, amit Hunyadi Mátyásról írt: „Az ilyen király csinál a maga alattvalóiból is vitézeket, a maga példájával felszerkenti az alvókat és felébreszti a szunnyadókat, az ilyen alatt nevelkednek jók és lesznek vitézek minden nemű és rendű emberek... Ezek a dolgok nem minden királyoknak adatnak és legfőképpen azoknak soha nem, akik a magok országát és nemzetét nem tisztá szívükből szeretik s nem gyönyörködnek benne, mint Mátyás király!“

Köszönet mindazoknak, akik áldozatos munkájukkal megszervezték a fesztivált: Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központnak, a Petőfi Sándor Művelődési Háznak és a Magyar Ökösociális Fórum Európai Kommunikációs Intézetének. Külön köszönet illeti a zsűri elnökét, dr. Győri Nagy Sándort. És természetesen a zsűri tagjait, így dr. Balázs Géza nyelvészt, az ELTE tanszékvezető egyetemi tanárát. Különösen pedig Szekeres Erzsébet iparművészt, aki a fesztivál után személyesen vezette végig a majsaiakat műveinek azon a csodálatos kiállításán, amelyet Gödöllő városa rendezett 70. születésnapján a magyar történelmet és kultúrát gyönyörűségei textilképekké álmódó nagyasszony tiszteletére.

Dózsáné Mihálka Erzsébet

tárokon túlról jövőeknek nem „ciki“, hanem természetes. Itt, Magyarországon „újra“ tanuljuk nyelvjárásainkat, mert nekünk már nem az.

Megtisztelő volt számunkra, hogy én és Dávid fiam képviselhettük a több mint 100 magyar résztvevő között a hagyományos népmesemondás területén Magyarországot, azon belül a Kiskunságot. Soha nem éreztem azt a védelmet, ami körülölelt, ott a színpadon. Ezt a védelmet éreztem a három nap minden percében. Mint valami kincsre, mint valami nélkülözhetetlen kincs birtokosára, úgy vigyáztak mindannyiunkra. A zsűri értékelése példaértékű volt. Nem voltak itt vesztesek, csak győztesek. Az „Aranyalma-díj“ a legkifejezőbb forma volt, amivel valaha is találkoztam. Ennek fokozataival olyan finomsággal különböztették meg a „meserökítő“ és „meserökősei“ közös teljesítményét, hogy méltán vehette át bárki győztesként, mindenki boldog volt.

(Folytatás a 7. oldalon)